

tint met geniepigheedjens, en met pillekens van 't bitterst allooi opgevuld? Ook hierover oordeele de lezer. Critiek kwam op enkele punten zeer zeker ook in mijn rede voor. Mag, moet dit niet? Treedt men in de Kamer op om louter van den aap met zijn prachjongen te ginnegappen? Ik denk, niemand die het beweert. De Ministers zelven kennen er den parlementairen plicht te goed voor. Geen Minister mint de panegyriek. De vraag is maar, onder welk gezichtspunt bracht ik mijn bedenkingen te berde. Ik zei, zeer wel te verstaan, dat het Kabinet niet aan alle desiderata van de antirevolutionaire partij kon tegemoet komen, en sprak het onverholen uit, dat een antirevolutionair staatsman, ook al had hij voorheen een pertinente verklaring met zijn eigen hand onderteekend, daarom zeer wel als Minister in de onmogelijkheid kon verkeeren, om een door hem zelf geliefkoosd denkbeeld uittevoeren. Daarnaast stelde ik den plicht van de antirevolutionaire Kamerleden, om steeds voor de desiderata van hun partij op te komen, en besprak er kortelijk twee, de Zondagsrust en de Vaccinatie. Hier kon dus niets in liggen dat hinderde. Voorts stipte ik de behoefte aan, die bestaat aan een Slavischen leerstoel, wees op het ongewenschte om de theologische faculteit juist te Leiden te versterken, en ging nader op kondschap uit omtrent de meening van het Kabinet inzake het *Unie-rapport*. Ook dit kon geen steen des aanstoots zijn. Het was ál klein goed. En behalve het hiermeê aangestipte oefende ik slechts op tweeërlei punt critiek uit: 1e inzoover het werkplan van het Kabinet m. i. alles te veel naar het *vijfde* jaar drong, en 2e voor wat aanging de te weinige beslistheid van toon over de noodzakelijkheid, om de Invaliditeits-wet nog vóór de Stembus van 1913 aftedoen. Toch lette men er wel op, dat ook dit alles mijnerzijds niet anders was, noch kon zijn dan *stembus-muziek*, gelijk elk politiek speurder in mijn rede lezen kan.

Toeleg van heel die rede was, *om het Kabinet veilig over de bank van 1913 heen te helpen*. Mijn critiek op het Kabinet was pleidooi voor zijn levensverlenging. Voor vast wist ik, dat het Kabinet om koud ging, zoo de Invaliditeits-wet er niet kwam. Op dit punt nu leek mij de houding van het Kabinet te zwak. En het was daarom, en daarom alleen, dat ik niet alleen een beslister woord poogde uittelokken, maar zelfs mijn vast besluit te kennen gaf, om zelf in te grijpen zoo de goede kans dreigde verkeken te zullen zijn. Hierop nu viel niets aan te merken. Ik deed hier-